

Bolo de nata

La melangia s'escola entre els cafès i pastissos de *La Brasileira*, mentre un Pessoa recita en veu tallada i en grogós ranci portuguès un esplèndid i arcaic "Sí, senyor". La fred i la pluja cerquen aixopluc dins les butxaques i els grans carrers comercials són plens de basars xinesos. El temps, però, roman dins una bola que deixa caure flocs de neu. I els paraigües protagonistes d'un film de la postguerra viatgen en tramvia. A dalt d'un vint-i-vuit groc. El meu preferit.

El paviment que és grotesc i rellisca i el pendent burlesc de les pujades -sempre estretes- condueixen i dibuixen drecceres a l'oli. Moment per a treure aquella analògica i retratar ambicions en blanc i negre. Sobre fons quadriculat.

La mitjana d'edat deu sobrepassar-ne aquella a la què tothom hi vol arribar, però ningú no hi vol ser. I prenen la fresca en petits esglaonets que acompanyen l'entrada de cada llar. Cases en ruïnes, melangioses d'un futur absent i d'un passat passat per aigua. Amb façanes brutes, de colors, on la calç de les parets regalima. Com llàgrimes d'afany d'una colònia cruel i perversa en cedir llibertats i territoris.

Cada carrer sembla ser fill d'un de més enllà sense trobar mai la mare. L'estretor fa que conduir sigui perillós i creuar un suïcidi assegurat sense una traça autòctona. Conduïxen a velocitats frenètiques per arribar enlloc. Ells mai no tenen pressa.

Així és, estimada, la ciutat on ara visc. Voldria obrir al màxim els ulls, impregnar-me d'aquest tarannà desconegut i mig oblidat que regna al país que surt al mapa -però que no és país veí.- Voldria encabir les imatges que m'embriaguen dins una postal en negre i blanc i tocar la màgia dels seus carrerons, miradors i secrets en forma de blues.

Sota cada fanal besaré noves partitures i dins de cada bar brindaré amb nous amics que no recordaré. Cadascun dels miradors que abracen i embolcallen Lisboa, serà testimoni de festes amb denominacions d'origen i adolescents aventurers de mil i un països. I allà estaré jo, allà hi seràs tu. Omplint l'ànima d'imatges per a poder recordar quan les presses de Barcelona m'empenyin al demà. Quan arribi i llegeixi aquesta carta que jo mateixa m'he escrit.

La utopia que em caracteritza (a banda d'un cabell vermell llampant que em fa ser diferent), escriu *jo mateixa*. "Lapsus linguae" d'un esperit eteri. En realitat, aquest viatge tornarà amb la maleta ben plena i una altra ombra vestirà el meu cos, com deia aquell. És per això que t'escric, estimada. És per això que m'escric.

Perquè la memòria ens traeix i l'essència de les coses només té present. Àlbums de fotografies ompliran sis mesos que han capgirat el destí, si, però no recordaràs aquesta boira que amaga el pont vermell els matins. Que cobreix els sentits i els adorm, com si de cloroform es tractés. No recordaràs el fred del supermercat, ni les cares dels cambrers, ni la olor d'aquell pis compartit. És per això que t'ho dibuixo amb paraules. El carbonet és mullat vora la finestra.

Nely Najar